

Anton Molnar associe l'art du XVIIe siècle à l'art contemporain

Les Icones de l'Ambiguïté

Anton Molnar expose au Cercle Munster

L'art d'Anton Molnar est subtil et exigeant. Il a ceci de très particulier, contribuant pour une bonne part à créer la surprise: à l'ancienne peinture en trompe-l'oeil, celle par exemple du hollandais Ghijbrecht au XVIIe siècle, il associe la tendance hyperréaliste américaine. Observant jusqu'au bout le principe des vases communicants du passé et du présent, il utilise les moyens du non-figuratif dans la plus exacte des figurations, pour suggérer des murailles délabrées ou tout autre surface accidentée.

Molnar est hongrois. Cela se sent: une certaine nostalgie imprègne sa vision, quelque chose semble avoir dérivé jusqu'à nous de l'ancien empire austro-hongrois...

Plus ancienne encore, la marque asiatique des tribus magyars. Très atténuée, feutrée et ambrée par les siècles, une certaine fierté sauvage persiste!

Minutieusement représenté à l'intérieur de l'image, un cadre ornementé se trouve «coupé» par le bord extérieur du tableau, créant un «manque»: que peut représenter la partie du tableau imaginaire non représentée? Il y a là une manière de fouetter l'instinct de curiosité. Dans un but semblable, Dali, projetant de tourner un film, vou-

lait supprimer le mouvement de la caméra. Il la clouerait au sol: l'action, entrant et sortant du champ, exaspérerait l'intérêt du spectateur!

«Un fait caractéristique du XXe siècle, explique l'artiste, est la coexistence en un même environnement des objets modernes et anciens. Nos ancêtres ne s'intéressaient guère aux «vieilleries». Leur décor était toujours, de façon homogène, celui de leur temps. Une telle situation n'est pas sans rapports avec la culture de l'ambiguïté propre à l'art contemporain... On organise ainsi un chassé-croisé entre le vrai, la représentation, la représentation de la représentation... La pensée du spectateur dérive, échafaude des hypothèses. Tout se passe comme si on lui donnait une image d'un film ou d'un roman, en lui laissant le soin de bâtir son scénario.»

Une exposition d'une qualité exceptionnelle, très spectaculaire aussi, à ne manquer sous aucun prétexte!

Pierre Kremer

Cercle Munster, 5-7 rue Munster
Luxembourg-Grund jusqu'au 30 mars.

A fenti cikk fordítása:

LUXEMBOURGER WORT, 1992, március 19. 6. oldal

Pierre KREMER:

Az kétértelműség ikonjai

Anton Molnár kiállítása a Cercle Munster-ben

Anton Molnár művészete kifinomult és igényes. Sajátossága - mely nagyrészt oka meglepetésünknek -, hogy a hagyományos szemfényvesztő, "olyan, mintha" festészetet, amilyené például a XVII. században élt holland Ghijsbrechté, az amerikai hiperrealista irányzattal egyesíti. A múlt és jelen közlekedőedényeinek elvét a végsőkéig szemléli, a nem figuratív eszközeit alkalmazza a legvalóságosabb figuratívban, egy megrongálódott vastag fal vagy más sérült felület ábrázolásakor.

Molnár magyar. És ez érződik is: olyan nosztalgia lengi körül látásmódját, amely még az egykori osztrák-magyar monarchiába vezet vissza...

Vagy még régebből, az ázsiai magyar törzsek emléke. A századok alatt elmosódott, elhalványult vad perzsa büszkeség.

A képen műgonddal kidolgozott díszes keretet egyszer csak "elvágja" a kép széle, s ezáltal hiányt teremt: mit ábrázolhat vajon a képzeletbeli kép hiányzó része? Így korbácsolja fel kíváncsiságunkat. Hasonló okból akarta Dali egy filmforgatáskor megszüntetni a kameramozgást: a földre szegezett kamera előtt hol látómezőn belül, hol látómezőn kívül játszódó esemény a végeletekig csigázta volna a néző érdeklődését.

" - A XX. század sajátossága - magyarázza a művész -, hogy a modern és a régi tárgyak egy azonos környezetben együttléteznek. Őseinket egyáltalán nem érdekelték az "ócskaságok". Homogén módon, saját korukra jellemző stílusú tárgyak, díszítés vette körül őket. Ez a fajta helyzet kapcsolatban áll a mai kortárs művészet sajátos több értelmű kultúrájával. Így átjárást biztosítunk az igaz, az ábrázolás és az ábrázolás ábrázolása között. A néző gondolata is sodródik, hipotéziseket állít fel. Mindez úgy történik, mintha egy film vagy regény egy képét adnák a kezébe, hogy ez alapján képzelje el saját forgatókönyvét.

Kivételesen jó és nagyon látványos kiállítás, kihagyhatatlan.